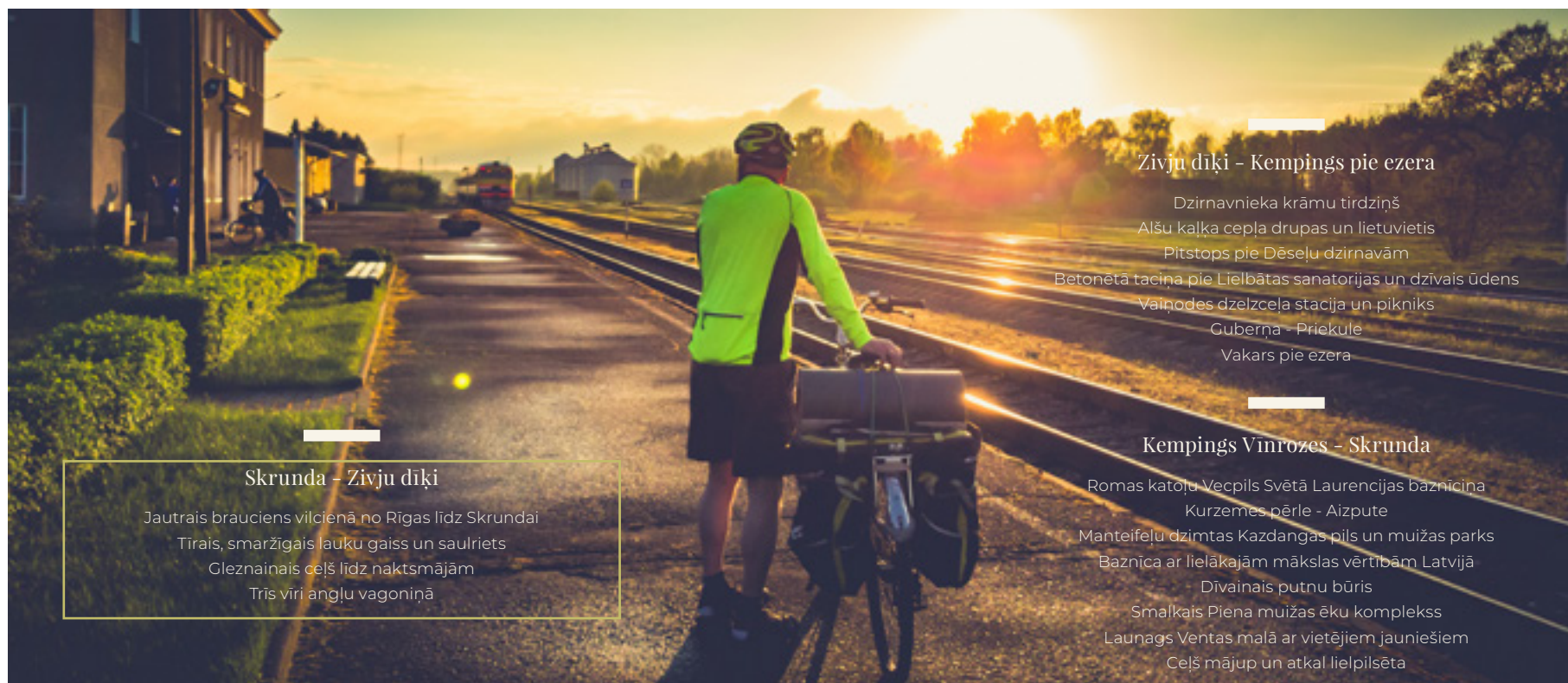

AR RITEN PA KURZEM

2021.GADA MAIJS

Skrunda - Zivju diži

Jautrais brauciens vilcienā no Rīgas līdz Skrundai
Tīrais, smaržīgais lauku gaiss un saulriets
Gleznainais ceļš līdz naktsmājām
Trīs vīri angļu vagoniņā

Zivju diži - Kempings pie ezera

Dzirnavnieka krāmu tirdziņš
Alšu kalņa cepļa drupas un lietuvietis
Pitstops pie Dēseļu dzirnavām
Betonētā taciņa pie Lielbātas sanatorijas un dzīvāls ūdens
Vaiņodes dzelzceļa stacija un pikniks
Gubernā - Priekule
Vakars pie ezera

Kempings Vinrozēs - Skrunda

Romas katoļu Vecpils Svētā Laurencijas baznīcā
Kurzemes pērle - Aizpute
Manteifelu dzimtas Kazdangas pils un muižas parks
Baznīca ar lielākajām mākslas vērtībām Latvijā
Dīvaīnais putnu būris
Smalkais Piena muižas ēku komplekss
Launags Ventas malā ar vietējiem jauniešiem
Ceļš mājup un atkal lielpilsēta

Ar picu, bērnu šampanieti, zemenēm un mellenēm esam samērā klusi atzīmējuši Dāvja 15.gadu jubileju. Puika jau tik liels un gudrs, ka pat negribās domāt, cik, tad gudri mēs pa šo laiku esam palikuši. Mantiņas braucienam jau biju sabāzis 3 somās, kā vienmēr ir šaubas, vai, tad tiešām to visu vajag, bet šoreiz neko ārā nemetu. Vilciens uz Skrundu attiet pēc 18:00, tāpēc, jau laicīgi uzņemu kursu uz centrālo Rīgas dzelzceļa staciju.

Pie stacijas ieejas uzvelku masku, vēl joprojām plosās tas nejaukais covids, lai, gan esmu gan to izslimojis, gan sapotējies, tomēr zināmas bažas galvā ir iedzītas.

PIEKTDIENA

*Vilciens uz Skrundu. Saulriets. Pēc lietus paradīze.
Trīs vīri angļu vagoniņā.*

Pūzdams, elsdams uzstumju savu riteni ar 3 piekrautajām somām uz 1. peronu, tās durvis ir tik nejēdzīgi šauras, ka pat stūre visādi jāizgroza, lai varētu tikt cauri, redzot manu cīņu ar durvīm piesteidzās jau kāds palīgā, un tā kopīgiem spēkiem esmu ārā, nomurminu neskaidru paldies, un ar mazu satraukumu cenšos pārbaudīt, vai tiešām esmu uzrāpies pie pareizā vilciena. Joprojām mūsu valstī tiek izmantoti uber komfortablie vilcieni, kurā cilvēks ar mazliet mazāku fizisko sagatavotību vai švakākiem nerviem diez vai ar riteni iekšā kāptu, par laimi Bimba jau mani ir pamanījis, un palīdz ietraust-

ies vagonā, kur mazs stūritis atvēlēts arī velosipēdiem. Protams, kā jau bija paredzams, bez mūsu trim velosipēdiem, vēl ir tik pat daudz šī transporta līdzekļa cienītāju, un, lai gan projektā ir paredzēti pārvadāšanai tikai MAX 3 velosipēdus, puslīdz veiksmīgi piepalīdzot arī citiem pasažieriem, esam sarīktējuši visus riteņus tā, lai kāpjot ārā ne-gala pieturā, mums nebūtu jāsāk kauties ar vilciena vadītājiem, un varam ātri paķert savus braucamos, un mesties no vilciena laukā.

*No Mārupes līdz centram 10 km,
pārējiem, kā nu kuram.*

Sēdēt drīkst tikai pa vienam, un uz deguna jābūt maskai. Izņemot mūsu “jauniešus”, kam dažreiz formāli uzliekās lakatiņš pussejai priekšā, visi citīgi sēž maskās, ir arī īpaši bailīgie, kas uzvilkuši cimdus, un atvēruši līdz galam logu. Bimba jau ir izpotējis pilno kursu, mums ar Šefu jau arī pa potei, nu kaut kā cīnāmies ar to. Brauciens līdz Skrundai pāiet diezgan jautri, beigās pat blakussēdētāja iesaistās dzīvās sarunās, jo velobizness izrādās ir ļoti tuvs viņas ģimenei. Bēdīgākos pasažierus Bimba uzciņā ar šokolādi, tāpēc domāju, lielākā daļa ar skaudību noskatījās uz mūsu optimistisko skatījumu uz dzīvi. Skrunda mūs sagaida iespaidīgi. Riet saule, tikko ir nolijis lietus, gaiss tīrs un smaržīgs, dzied putniņi, pēc sasmakušās Rīgas šeit liekās, kā paradīzē. Lai gan es esmu vienīgais, kurš īsti neatcerās, vai kādreiz ir bijis šajā pilsētiņā, Bimba ar Šefu aktīvi metās meklēt ceļu uz veikalu. Par laimi garām ar veļukiem brauc jauna skrundiete ar bērnu, un tā jautri

*Pasažieru vilciens Rīga-Skrunda
18:25-20:44, biļetes cena 6.40 EUR*

čalojot tiekam līdz centra pārtikas veikaliem. Vilcienā saņemtais apartamentu īpašnieks pie zivju dīķiem, kur apmetīsimies šovakar, uz jautājumu, vai nevaram vakariņās dabūt kādu zivi, tiekam skaidri un gaiši pamācīti, ka zivīm vēl par aukstu, un vai tad mēs to nezinām? Skaidrs, ka zinām, es savā mūžā esmu noķeris 2 mailītes bērņībā, un 4 foreles dīķī pirms 15 gadiem, tāpēc par zivju ķeršanu esmu milzīgs eksperts, tāpat, kā pārējie ceļa biedri. Tāpēc veikālā jāiegādājas kaut kas tāds, ko varētu pielikt pie līdzpaņemtiem konserviem, un varbūt arī kādu gardumu, lai labāk nāk miegs. Izbraucot no Skrundas iebraucam apskatīt krutāko pilsētas hoteli, tāpat vien, ja nu kādreiz, kad būsīm nenormāli bagāti zinātu, kur šajā pusē iespējams noīrēt glaunākos numuriņus. Līdz zivju dīķiem vēl apmēram 10 km, un tā kā tomēr tuvojas vakars, tad Šefs mudina pārāk nekavēties, bet doties ceļā.

*- Ar alkoholu niekojaties? - Nē,
dakter, man tas ir nopietni.*

Egils Zīrnis

Senākos laikos dzirnavas, tagad HES un zivju dīķi.

—

Ir diezgan silts vakars, pēc striprā lietus pamazām ceļās migla, zied ievas, apdullinoši skaļi vītaru putniņi, ceļmalās ar mums sasveicinās vietējo ganāmpulku ragulopi, kurus palūdzam nostāties vienā rindiņā, lai varētu uztaisīt skaistu foto. Ar līdzpaņemties telefoniem un fotoaparātiem cenšamies kaut ko no tā iemūžināt, bet skaidrs, ka labākās bildes mums paliks tikai galvās.

Kalna galā, miglas vālos ietītā baznīciņa ar rietošās saules apspīdētajiem mākoņiem fonā, izskatās, kā no gleznas, ko uzgleznojusi pati daba.

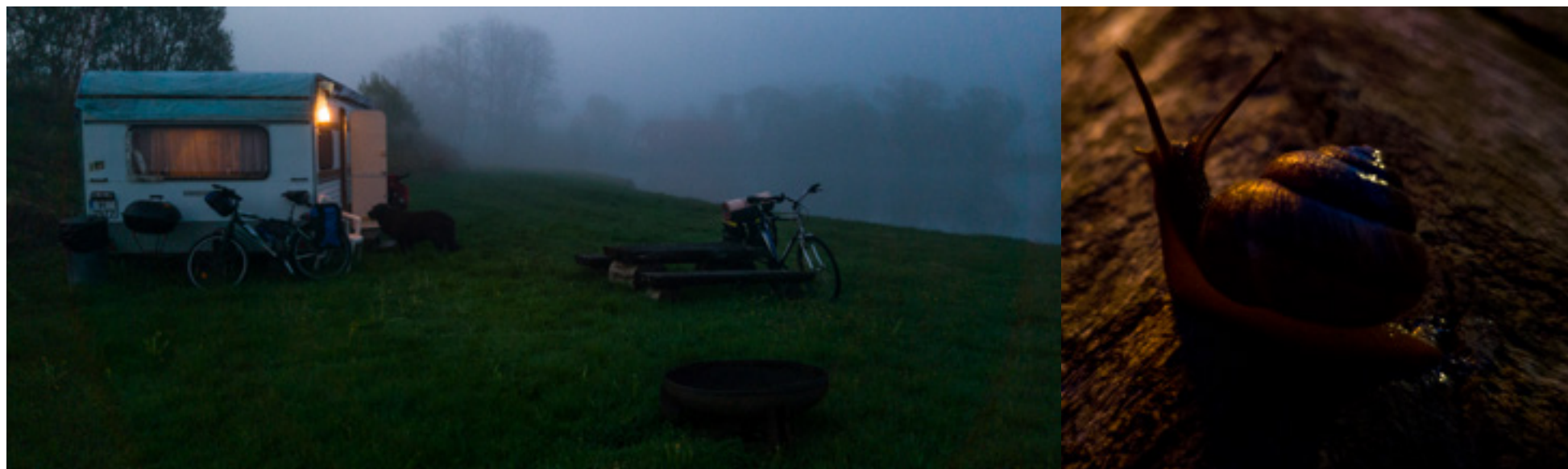
Nogriežamies pie norādes - Cope, un vollā, esam sasnieguši dzirnavu / mazā hes / zivju dīķu apartamentus. Sagaida mūs pāris jau gados, ar suni. Esot nolijis baigais lietus ar krusu, un mūsu apartamentos esot lijis ūdens, bet esot kaut kādu spaini nolikuši, tā, kā, lai neuztraucoties. Saimnieki nav nekādi uķi / puķi, un par naktsmājām mums jāsamaksā uzreiz, jo viņi ātri no rīta braucot prom. Sarunājām, ka par 5 EUR atvedīs mums arī malciņu priekš ugunskura. Un tā pa pielijušo zālīti stumjam savus veļukus uz Angļu vagoņa pusi. Zeme ir tā pielijusi, ka

reizēm botas gandrīz pazūd zem ūdens, labi, ka šoreiz esam vienojušies pārnakšņot bez teltīm.

Pamazām iekārtojamies, vagoniņš izrādās diezgan paliels, un katram tiek pa gulvietai. Taupības nolūkos gulēsim savos guļammaisos, tikai spilvenus paņemsim no skapīšiem.

Vagoniņā ir ledusskapis, daži zirneklīši, kas izmisumā evakuējās, bet, tā, kā lietus ir beidzies, tad arī diezgan sauss.

Vakars paiet jautrā noskaņojumā, vārot zupu, dzerot vīnu vai kaut ko nedaudz stiprāku, vēlāk, kad jau esmu labi iedzīvojies, diezgan aizrautīgi Šefam stāstu par kripto valūtām, Bimbam šādas sarunas īpaši neinteresē, tāpēc diplomātiski nozūd uz laiku būdiņā. Bimba ielidis savā platajā gultā paziņo, ka esot

izpētījis visus gaismas slēdžus, bet savai lampiņai tā arī to nav atradis, beigu beigās vienīgais risinājums bija noskrūvēt abažūru un izskrūvēt lampiņu.

Nakts vidū pamostos no tā, ka kāds pūsdams, elsdams cīnās ar vagoniņa durvīm, redzot, ka nav nekāda progresā steidzos palīgā, un kopīgiem spēkiem esam durvis atmūķējuši. Pēc kāda laika, tas pats scenārijs, tikai šoreiz Bimba ir tas, kam par katru cenu ir jātiek laukā.

Būdiņa nav apkurināma, un jūtams drēgnums, bet tomēr liekās, ka ir drusku siltāk nekā, ja gulētu teltī. Tā kā diena izvērtās gara un jautra, tad, kā par brīnumu nogulējām diezgan ilgi, kā nekā svaiga gaisa bijām saelpojušies pārpārēm.

Kad liekās, ka esam jau visu šim vakaram izbaudījuši, un gliemezi, kas bija atrāpojis ciemos tikai nofotografējām, arī zvaigznēm pamazām sāka vilkties priekšā mākoņi, gājām uz savām migām drusku atpūsties.

SESTDIENA

Krāmu tirdziņš. Cepla drupas. Dēseļu dzirnavās. Lielbātas sanatorija un dzīvais ūdens. Vainodes dzelzceļa stacija un pikniks. Guberņa - Priekule. Vakars pie ezera.

Esam labi izgulējušies, ir sestdienas rīts, solās būt diezgan jauka diena, un laikam mēs ar Šefu priecājamies visvairāk, ka esam tikuši prom no pilsētas, Bimba vienkārši priecājās par dzīvi. Pēc brokastīm ātri savācam mantiņas, un dodamies ceļā. Vispirms jau dienas gaismā uzmetam aci uz veco dzirnavas ēku, pafotčējamies pie saimnieka krāmu tirgus un pa grants ceļu, kas pēc lietus par laimi neput, dodamies tālāk.

Laikam katrā valstī ir kāda daļa, kurā militāristi būs iecirtuši diezgan dziļas rētas. Skrundas lokators, kuru ar ASV palīdzī-

bu uzspridzināja tad, kad gāju vidusskolā, vēl ik pa laikam tiek pieminēts. Tāpēc sastapšanās ar piemiņas plāksni, kas šoreiz veltīta pirmās neatkarīgās Latvijas karavīriem, nebija nekāds brīnums.

Bērzkrogs, Tukums - tādi pazīstami nosaukumi, ko redzu meklējot ceļu kartē, bet tomēr šis ir drusku mazākas, un nepazīstamākas vietas.

Šodien paredzēts norīpināt vismaz 90 km, un pārsvarā pa skaistajiem grants ceļiem

Alšu kaļķa cepļa drupām Šefs bija plānojis braukt garām, bet tā kā es šeit braucu pirmo reizi, tad tomēr izmetām loku gar to. Šefs šo objektu jau savām acīm bija skatījis neskaitāmas reizes, tāpēc lejā pie Ventas noripinājamies mēs tikai ar Bimbu. Nolēmu, ka šis varētu būt labs objekts no putna lidojuma,

Kaļķakmens ieguve Nīgrandē aizsākta jau 16.gadsimtā. 1906.gadā Alšos uzcelta pirmā kaļķakmens apdedzināšanas šahtveida krāsns, bet līdz 1908.gadam bijusi gatava arī otra.

tāpēc izvilku no somas savu četrpropellaino draugu, un atļāvos

ar skaļo dūkoņu patraucēt laucinieku kluso sestdienas rītu.

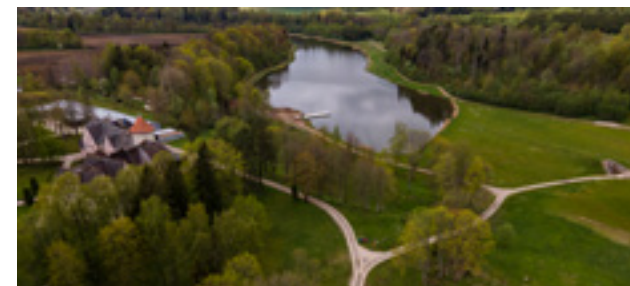
Pa to laiku kamēr es apskatīju cepli, Šefs jau bija uzsācis sarunu ar kādu no vietējiem onkuļiem, kas šeit bija ieradies no leišu puses pirms 30 gadiem, kad ceplis vēl darbojās, un tā arī palicis te dzīvot. Vēl kāds vietējais ar niknu suni aiziet garām, mums te viens šunelis pie ķēdes skaļi apsūkājās, šeit apsolūti nav jūtams nekas no pilsētas glamūra, te ir lauki, kur daudzi sitās kā māc, kādam tas sanāk labāk, kāds jau pēc pilsētas standartiem tiktu pierakstīts pie bomžu kārtas, katrā ziņā mums, kas tur nedzīvo, ir pat interesanti.

Pa ceļam redzam daudzas pamestas mājas, saimnieki vai nu aizgājuši uz citiem medību laukiem, vai sen jau strādā kaut kur citur. Protams lauksaimniecībā tik daudz cilvēku vairāk nevajaga, kā tas bija senos laikos, vai kolhozā, tagad 100 cilvēkus aizvieto viens universāls traktors, un tā tas ir visā pasaulē, iespējams citās valstīs piemaksā, lai lauki neizskatītos tik pamesti, un cilvēki kaut vai mākslīgi tiktu piespiesti parūpēties par savu īpašumu, pie mums tāda kārtība domāju nebūs vēl tik drīz.

Dēseles dzirnavas, pie kuras caur zeltainu pieneņu plāvu piebraucam, izskatās feinas un sakoptas. Tālumā zīmējās siltumnīcu mikrorajons, ar mums dažus vārdus iznāk pārmit pārvaldnieks, viņš mūs ir redzējis pie cepļa drupām, tāpēc nebija pārāk izbrīnīts. Dzirnavās ir arī viesu māja, bet patreiz izskatās, tāpat, kā vairums hotelu un restorānu pārziemo šo covidā laiku klusumā. Atkal paplavinos ar savu dro-neli, bet redzot, ka vietējās bezdelīgas šo zvēreli cenšās padzīt, steidzīgi laižos zemē.

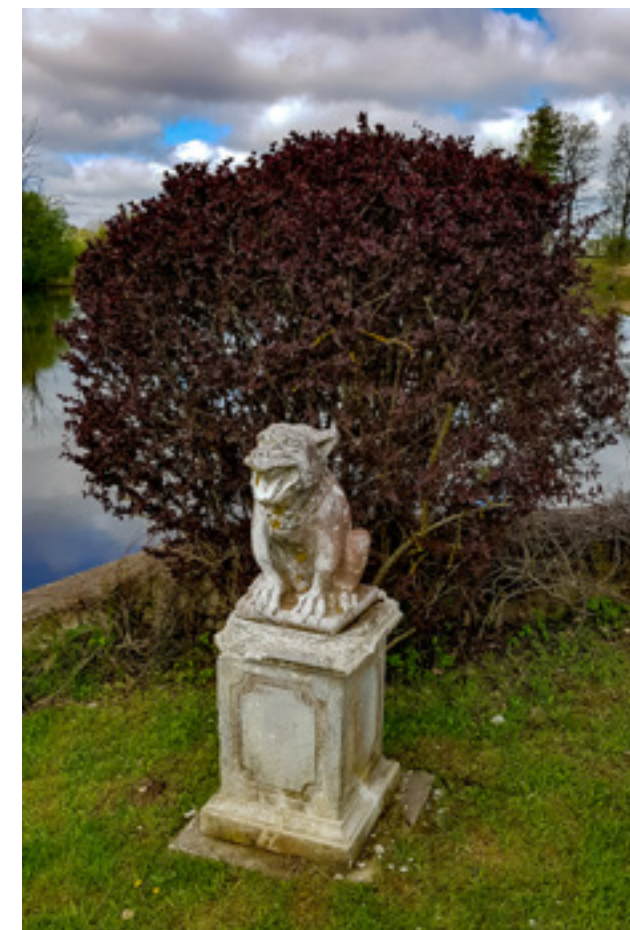
*Lielbātas dzidravots tek no rietumiem uz austrumiem
preti saulei, tāpēc jau izsenis tiek uzskatīts par
maģisku, pat svētu, kam piemīt dziednieciskas spējas.*

Braucot uz netālo Vībiņu ciematu ievērojam, ka dēļ reljefa, šeit diezgan bieži redzam uzpludinātus diķus, kas šajos diķos dzīvo, tā arī neuzzinām, varbūt zivis, varbūt nāras, varbūt tiek būvēti mazie hesi kriptofermām. Vībiņu ciemata veikaliņš ir tik maziņš, ka izlemjam negaidīt uz lēno rindu, jo veikaliņā ielaiž tikai pa vienam, bet dodamies tālāk uz Lielbātas sanatoriju un avotu. Sanatorijas apkārtnē ir ļoti sakārtota, bet visur zīmes, ka drīkst staigāt tikai pa betonēto taciņu, un, kā minēja vietējie, kas bija atbraukuši pēc bezmaksas ūdens, tuvoties ēkai bez īpašas atļaujas varot būt bīstami, jo šaujot bez brīdinājuma. Aiz vecās sanatorijas ēkas manāmas jaunākas būves, kur laikam jau stikla un plastmasas pudelēs pilda dziedējošo avota brīnumūdeni, un ved izslāpušajiem pa visu pasauli. Ja šeihiem ir naftas urbumi, tad mums ir daudz krutāki resursi, kas litrā maksā tik pat daudz, bet izlejot zemē nekādu piesārņojumu nedod. Šeit arī tas pa smuku akmens krānu gāžās ārā aumaļām, un tā kā vārtiņi ir slēgti, tad milzīgās ūdens pudeles pa diezgan lielo kalna nogāzi ir jāstiepj vai nu pašam, vai nu jāņem līdzī kads ēzeļu vai kamieļu bars, kas spēj taisni izstaigāt pa norādīto taciņu.

*Mans suns nepārtraukti vajā
cilvēkus ar velosipēdu.*

*Galū galā nācās viņam to
velosipēdu atņemt...*

IZ VĒSTURES

Pirmā pasaules kara gados no stacijas izbūvēts atzarojums uz militāro lidlauku, kur uzcelti cepelīnu angāri. 20. gadsimta 20. gados tos nojauc un pa dzelzceļu pārveda uz Rīgu Centrāltirgus būves vajadzībām

Vaiņodē pie svaigi izremontētās dzelzceļa stacijas gaidījām parādāties kādu vilcienu, bet vēlāk papētot sliežu stāvokli un apklausīnot vietējos iedzīvotājus nonācām pie secinājuma, ka nekādu vilcienu nebūs. Piesaulītē sēžot paliek pat karsts, un steidzam atbrīvoties no liekajām drēbju kārtām, un pamazām arī sākam prātot par pusdienām. Tā kā no piknika piederumiem mums ir tikai katliņš un sērķociņi, tad izlemjam, ka meklēsim kādu meža nostūri, kur varētu palaist uguni, lai uzvārītu zupu. Veikaliņā arī iepērkam krējumu un dažas burciņas boršķa, vēl mums konservu krājumi, tā kā badā nemomirsim. Par spīti tam, ka Šefs kategoriski iebilda pret manu bulciņu rīšanu, jo solīja, ka tūlīt būs siltas pusdienas, kaut kā nevarēju apstāties, jo jutu, ja tagad nepaēdišu, tad līdz tam pusdienu galdam nemaz netikšu..

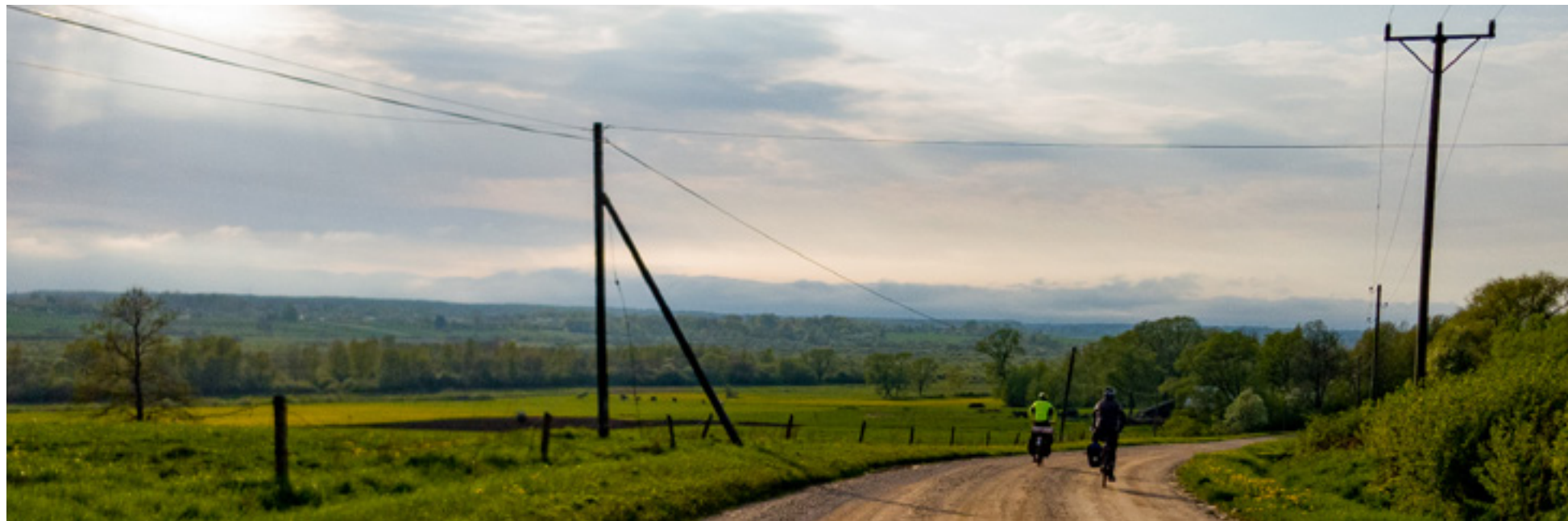
Kāds tomēr no augšas mūs bija laikam vērojis, jo diezgan ātri tiekam pie jaukas vietiņas, kur varam pagatavot sev maltīti. Čakli strādājot un par iekuru izmantojot Gobzema aģitavīzītes, drīz mūsu ceļojuma katliņā jautri burbuļus met dienas zupa. Kad punči pilni, traucamies tālāk uz nākošo pilsētiņu. Diemžēl Priekules dzelzceļa stacija neizskatījās pārāk svaiga, kā arī apkārtējās dzīvojamās mājas reizēm atgādināja, kādu puspmestu krievu guberņu, nevis plaukstošu Eiropas Savienības un NATO dalībvalsti.

Pavasārīgās dabas ainavas ar mākoņu kalniem fonā, reizēm izskaisti-na baltie vēju ģeneratori. Iespējams kādam vietējam iedzīvotājam tas rada trauksmi un bailes, kā arī nepatiku pret viņaprāt ainavas izbojāšanu, tomēr es daudz labprātāk dzīvotu blakus vēju ģeneratoram, kas klusi žužinot rada mūžīgi iztrūkstošo elektrību, nekā smoku ogļu dūmos, vai arī makšķerēju zivis kodolreaktora dzesēšanas dīķī.

Vār just, ka tuvojamies jūrai, vai arī vienkārši pamazām sākām nogurt, bet nokļūstot Durbē jau ik pa laikam uzsit pa drebulim. Šefs par katru cenu grib piedzīvojumus, un labprāt nakti pavadītu putnu novērošanas tornī vai romantiskā estrādē ar visām ērtībām, bet par laimi arī Bimba savā jaunajā darba vietā iznēsājis Gobzema un citu

augstmaņu āģitmateriālus ir ticis pie piķa, tāpēc uzspiežam, ka nakts jāpārļaiž civilizētāk. Man par brīnumu kempingā pie Durbes ezera tomēr ir brīvas mājiņas, kaut arī Šefam pa telefonu atteikts, ka viss esot aizņemts, iespējams tas bija kāds no marketinga trikiem, lai mēs rezervāciju neatliktu uz pēdējo brīdi, tomēr booking.com norezervējot apartamentus, viss beidzās diezgan laimīgi, un galu galā tikām pie omulīga namiņa ar skatu uz pašu ezeru. Sildoties pie elektriskā sildītāja, dzerot vīnu, plāpājot par dažādiem niekiem, taisot vakariņas, mazgājoties, klausoties mežonīgi skaļajos putnu vīteros, ka pat reizēm liekās, ka tas taču nevar būt dabiski, bet izejot laukā dzirdam tos pašus lakstīgalu treļļus, tik vēl skaļāk, jauki pavadām šo sestdienas vakaru.

Durbes ezers ir senlejas sprostezers. Ūdens dzidrs, bet gultni klāj dūņu slānis 0,5 – 2,5m biezs. Platība 670 ha, vidējais dziļums 1,5m.

Saimniece arī izrādījās diezgan sakarīga, esot bijusi saistīta ar sportu – basketbolu. Vīrs gan jau 5 gadus kā uz gultas, tāpēc viss biznesa smagums nu jāvelk pašai. Šefs arī tomēr beigu beigās piekrīt, ka zaru čupā šādā aukstumā nebūtu tik omulīgi, un pa ceļam nemaz nemanījām to putnu novērošanas torni, un estrādīte arī izskatījās tāda akmens siena ieaugusi nātrēs. Šodien 93 km nomīti, nav šausmīgi daudz, bet nav arī maz

SVĒTDIENA

*Uz baznīcu. Kurzemes pērle – Aizpute. Kazdangas pils. Lielās mākslas vērtības.
Dīvainais putnu būris. Piena muiža. Launags Vēntas malā. Ceļš mājup.*

Siltā būdiņā, satinušies tīros palagos, nom-
azgājušies, guļam kā lāči. Ik pa laikam
kāds tā paskaļāk iekrācās, bet tomēr put-
nu vīteri ir vēl skaļāki. Ezers ietinies miglas vālos,
bet rādās, ka diena būs jauka. Paēduši brokastis,
savācam savas pekelītes un dodamies atvadīties
no viesmīlīgās saimnieces, tā tik nosmej, ka
mēs labi izskatāmies, vēl daži atvadu sveicieni
un esam ceļā. Jau kārtējo reizi nospriežam, ka tā
ideja par gulēšanu zem egles varbūt izklausās
ļoti romantiski, bet toties +5 grādos pēc Celsija
labāk mūsu vecumā tomēr siltumā.

*Šodien jāsasniedz brauciena
200-tais kilometrs.*

Kā jau svētdienas rītos ierasts, arī ārzem-
ju braucienos, pirmais apskates objekts
bieži vien ir tuvākā baznīca, šoreiz Romas
katoļu Vecpils Svētā Laurencijas. Ar veļukiem
piebraucot pa gleznainajiem ceļiem, rīta saulē
tā izskatās īpaši gracioza. Es jau zināju, ka Latvi-
ja ir ļoti skaista zeme, bet šādos brīžos pat elpa
reizēm aizraujās. Varbūt man tie Tīraines purvi
un meži jau sēž aknās, un viss jau liekas pārda-
biski skaists, bet saprāts čukst, ka nē, mēs vien-
kārši esam trāpījuši desmitniekā.

Svētais Labrencis, arī Svētais Laurencijs (latīņu:
Laurentius; dzimis apm. 225. gadā, miris 258.
gada 10. augustā) bija Senās Romas diakons,
kurš cieta imperatora Valeriāna laikā. Tradicionāli
uzskatīts, ka ticis sodīts ar nāvi, jo pēc tam, kad
imperators pavēlēja nodot valstij baznīcas dārgu-
mus, izdalīja mantu nabagiem. Vēlāk ieradās pie
imperatora kopā ar nabagiem un slimajiem un
teica - “tā ir baznīcas lielākā bagātība”. Pēc tradīci-
jas ticis uzņemts uz metāla režģa

*Vecpils Svētā Laurencija
Romas katoļu baznīca.*

Pamazām tuvojamies vienai no Kurzemes pērlēm - Aizputei. Kā Bimba mani izglīto, šeit kādreiz esot daudz židudzīvojuši, katrā mājā pa veikalam. Arī mūsdienās pilsētiņa sakopta, ir jūtama cita elpa. Protams Šefs ar Bimbu šeit bijuši jau neskaitāmas reizes, bet vēl joprojām grūti atraut acis no visiem skaistumiem, kas zib apkārt. Starp mierīgajiem svētdienas auto braucējiem, manāmas arī huļīgankas un lielāki bembji ar jauniešiem, tā kā pilsēta plaukst un attīstās. Protams pie veikala noklausāties, kā pavecāka tante rāj sava dēla draugu, ka tas atkal ķēries pie grādīgajiem, visur problēmas līdzīgas, un cerams, ka puisietis vienu dienu saņemsies un atradīs kādu dzīves mērķi uz ko tiekties. Uz centrālās ielas atrodam kafejnīcu ar āra terasi, kurām jau atļauts strādāt, un, tā, kā tuvojas pusdienu laiks, pasūtām sev svētku picas, kamēr tās tiek pagatavotas, ap-

braukājam vecpilsētu, drusku aprunājamies ar vietējām tantiņām, itkā mēs meklētu pilsētas stadionu, kaut arī vienkārši gribās aprunāties. Protams Aizputē gan jau Bimbam dzīvo daudz pazīstamu cilvēku, bet mums vēl jāpaspēj uz vakara vilcienu, un Šefs necieš, ka pārāk ilgi kasāties vienā vietā. Turpat netālu jau ir Mantifeļu dzimtas Kazdangas pils un muižas parks. Kopš 1930 gadiem Kazdangas Lauksaimniecības tehnikums, par šādu mācību iestādi biju dzirdējis, jo mana pamatskolas drauga un klasesbiedra vecāki tur bija mācījušies un iepazinušies. Nedaudz pabraukājām pa parka teritoriju, bet lielāko daļu atstājam nākošai reizei. Bimba nav diez ko par to apmierināts, un pukst, ka Šefs arī ārzemju braucienos jau divas dienas pirms finiša plānojot maršrutu tikai gar vilciena sliedēm, un vispār nevajadzīgi stresojot par mājupbraukšanu.

Aizputē 2020.gadā dzīvoja 4038 iedzīvotāji.

Blondīne picērijā pasūta picu. Viesmīlis jautā – cik gabalos picu sagriezt, četros vai astoņos? – Tak četros! Es astoņus neapēdīšu.

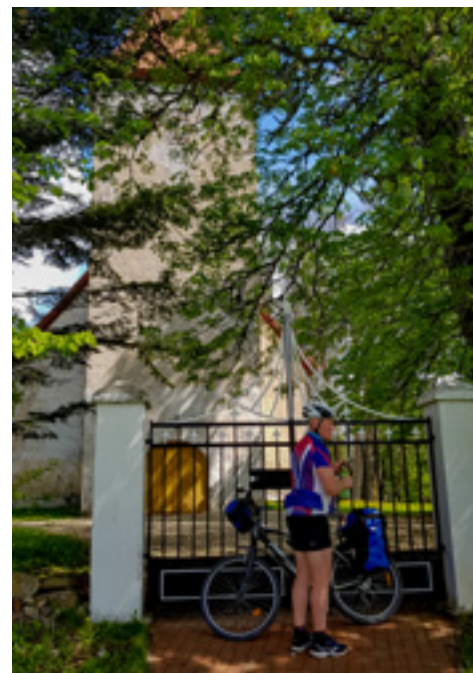

Un tad mēs piebraucām pie Valtaiķu Evaņģēliski Luteriskās baznīcas. Baznīca, kā jau baznīca, kaut kādas vitrāžas, bet pēc tam izlasām, ka Latvijā otra tāda baznīca ar tik lielām mākslas vērtībām nemaz nav. Katrs no piecpadsmit logiem izmaksājis 700 zelta rubļus, un tajā laikā 1 govs maksāja 3 zelta rubļus, mūsdienās tie būtu ap 300'000 EUR par vienu logu. Mutes pavēruši mēs uz tiem logiem skatāmies, bet no ārpuses neko lāgā nevar redzēt, a durvis ciet, nu laikam atkal būs jābrauc kādu citu reizi vēl.

Tā, kā laika tomēr mums ir gana, izmetam loku arī gar viesu māju Garikas, kur audzē šitaki sēnes, un laipnā saimniece drusku pastāsta par unikālo putna būri, kas uztaisīts no liepas, kura vētra laikā

uzgāzās uz līgavas un līgavaiņa kāzu mašīnas, par laimi cieta tikai dzelži. Daudzstāvu mājoklī dzīvojuši dažādi putni, patreiz izskatās, ka visi dzīvokļi vakanti. Ar Bimbu uzrāpjamies arī mazajā skatu tornītī. Un tālāk jau izmetot likumu gar dīvaina paskata baznīcu / klosteri piebraucam pie kādreizējā Liepājas mēra īpašuma - Piena muižas.

Viss skaists, atjaunots un sakopts, bet diezgan paliels klusums, kā nu jau ierasts šajā pandēmijas laikā. Jau drīz vien mēs esam uz Liepājas šosejas, un iebraucam Skrundā. Noparkojamies centrā pie veikaliem. Aplis noslēdzies. Tagad atliek tikai iepirkt ēdamo un dzeramo, atzīmēt jauko ceļojumu, sarēķināt izdevumus, un gaidīt vilcienu uz Rīgu.

*Mana sestdiena izvērtās vienkārši
brīnišķīga līdz brīdim, kad
konstatēju, ka tā ir svētdiena.
Egils Žirnis*

Tikuši pie salātiem, sidra un kartupeļu free, traucamies uz vietējo jauniešu pulcēšanas vietu Ventasmalā. Tur mūs arī diezgan viesmīlīgi sagaida. Tiek piedāvāta zivju zupa, bet, kā jau kautrīgie latvieši, mēs tomēr atsakāmies, dzeram savu sidru, ēdam salātus, kamēr Bimba atcerās, ka vēl taču burciņā ir borščs, un steidz ar Šefa katliņu pie ugunskura, lai uzsildītu. Puiši grib nākt Bimbam spiest roku, kad tas palielās, ka gada laikā ar riteni novālē vismaz 15'000 km, un kopš kura tur gada, kad sācis tā kārtīgi braukt, jau 180'000 km noripināti. Dažs labs nolēšās, ka viņš tik daudz ar mašīnu pa gadu nemaz nenobrauc.

Redzam, ka tuvojās melni mākoņi, tāpēc pamazām vīkšķāmies uz stacijas pusi. Garām pabraucam vietējā mākslinieka mājai, pa TV, ja nemaldos nesen pat rādīja, bet laika nav daudz, tāpēc daudz nepētām. Pirms stacijas tradicionālā tualete krūmos. Un tad vēl pēdējie apskates objekti: saimniecības ēka ar durvīm priekš parastiem cilvēkiem, un goliātiem, un vagoni, ar kuru cilvēki tika izsūtīti uz Sibīriju, Bimba, kā jau dzimis Magadanā, diezgan bieži atcerās tos laikus.

Vīlcienā snauduļojot aizbraucam līdz Rīgai. Centrālajā dzelzceļa stacijā izrādās ir lifts!!!! Ar kuru 3 velosipēdi vēsi tiek nogādāti uz stacijas zāli, labi, ka Šefam tāda vērīga acs un ir pamanījis šo ekstru. Šeit arī atvadāmies no Bimbam, kuram vēl jāizņem skaidra nauda no bankomāta, lai pēc tam pusnaktī būtu ko samaksāt Valmieras taksometram, braucot uz Ūdriņām. Ar riteni pavadu Šefu līdz Krišbarona ielas stūrim, un, tad caur Vecrīgu pamazām minos uz māju pusi. Ir svētdienas vakars, bet šeit smaržo pēc lielpilsētas, kura pamazām mostās no letargiskā kovida miega, āra kafejnīcās tūsējās jaunieši, skvēros ar mīlīgi jaudīgu aparatūru auro ielu muzikanti, pēc provinciālā lauku miera un putnu dziesmām šeit liekās, ka ir pilnīgi cita pasaule. Aiz Vanšu tilta manāma rietošā saule, vēl tik jāpaspēj aiz jaunās Latvijas universitātes ēkām ieskriet mazdārziņos, jo saprotu, ka līdz mājām vēl patālu, bet visi šķidrumi jau tuvojās izejām.

VELO CEĻOJUMA ŽURNĀLS NR.5

Ir jauki izrauties no mājām, it sevišķi tik labā laikā un ar tādu kompāniju. Kopā nobraukti ap 200 km. Lai gan pa ceļam mēģināju kaut ko operatīvi reportēt, tomēr tagad jāsteidzās mājās, lai varētu vēl ar svaigiem iespaidiem kaut ko pastāstīt, kā arī uzzināt, kā Daigai un Dāvim pa šo laiku gājis, un gan jau Murim arī ir savi plāni uz vakarēšanu. Kur nu vēl bilžu un video kalni, kas jāapstrādā. Laiks mūs lutināja, un Latvijas daba ir fenomenāli skaista, novēlu nesēdēt mājās, un, kā Bimba atstāstīja izvilkumu no bērnu sacerējumiem: “Andrejs Upīts makšķerēdams ar kājām apstaigāja visu Latviju”, un, kā jau mēs zinām, no gūtajiem milzu iespaidiem uzblieza romānu “Zaļā zeme”. Lai jauka diena! MK.